

FOLK OG LAND

Sigurd Haugen
Bok nr. 59

NR. 37. — 10. ARGANG

LØRDAG 16. DESEMBER 1961

LØSSALG 75 ØRE

HANS EGEDE NISSEN:

Den religiøse opplevelse

Men samtidig var det en sterk lengsel etter frelse og utvidet erkjennelse om den åndsverden som vel ikke kan gripes med nevene, men som er like stor virkelighet for det. Så er da Guds eksistens og det evige livs realitet det store motsigelsens tegn, som det også var i eldre tid når talen var om den religiøse opplevelse, møtet med Gud.

I juleevangeliet opplever vi dette møte med Gud i Jesus, det lille krybbebarnet i stallen. Her er den store julegaven, for så har Gud elsket verden at han gav sin sønn den enbårne for at hver den som tror på ham ikke skal fortapes, men ha det evige liv.

Det står oss fritt å tro eller nekte denne høyere virkelighet og den religiøse opplevelses sannhet. Men vi daterer da tidsregningen fra og med Jesu fødsel, så vi uten videre fastslår Jesu enestående betydning. Som de største ånder alltid har gjort og gjør idag.

En ting står fast. Den som er uten Gud og uten håp i verden er i dobbelt forstand fattig og ulykkelig. Les Sigurd Hoels bok: Ved foten av Ba-

(Forts. side 6)

I en av de mange skønne julehymner synger vi om festen i denne mørkeste tiden under jordens lovbestemte gang rundt solen noen strofer som idag er meget aktuelle, og hvor det så vakkert heter: Julen er kommet med solhverv for hjertene bange, jul med gudsbarnet i svøp under englenes sange.

Her har vi å gjøre med et fulltønde biledsprog som er lett å forstå selv for barn og folk med svekkede eller mangelfullt utstyrte åndsevner. For disse to markerte verselinjer inneholder i en sum kristendommens grunnverdier med særlig henblikk på julebudskapet. Hvor forskjellig er ikke denne kristelige symbolikk sammenlignet med vår egen tids perverterte og undergangsbetonte billedtale som vi ser den i malerkunsten, skulpturen og den såkalte poesi.

Med julens budskap om barnet som ble født i Bethlehem møter vi det store paradoks, vi går inn i et spennings land, den spenning det er mellom den menneskelige forstand og evangeliets enkle budskap i skønne symboler, bilder hentet fra vårt daglige liv i kampen for tilværet. I juleevangeliet er det tale om solhverv for hjertene bange, vi møter de to store motsetninger i naturen, som heter lys og mørke, og denne fysiske virkelighet er kjent for alle og enhver.

Men også på det åndelige område, hvor det gjelder den annen og høyere virkelighet, bruker vi bildet om lys og mørket. Vi sier at det går et lys opp for oss, når vi forstår en vanskelighet. Vi aner den høyere virkelighet bare i bilder og tegn. Ingen har som Jesus i sine parabler og lignelser brukt billedsproget som læremiddel.

Så gir da evangeliet oss enkelt og likefrem fortellingen

om lyset som skinner i mørket, om Jesus som verdens lys, et lys som skulle hjelpe en menneskehet som ravet dødsredde om i belgmørke.

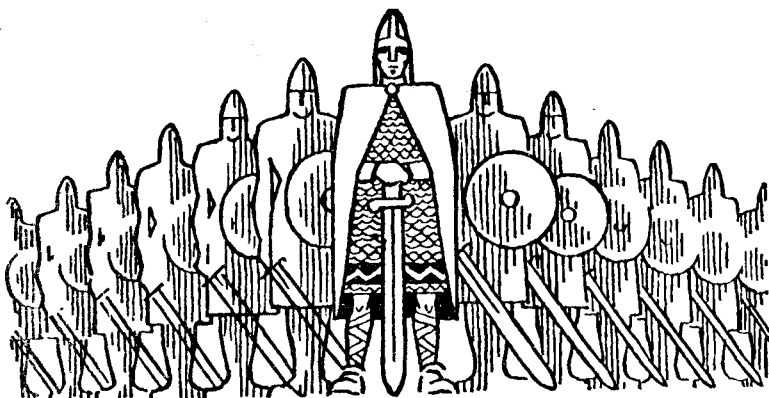
Frykt ikke, vær ikke redde, sier evangeliet til oss alle, til deg og meg: for se jeg forkynner en stor glede, som skal vederfares alt folket. Eder er idag en Frelser født.

Jesu kom i tidens fylde, en tid i den klassiske verden hvor de gamle religiøse forestillinger gikk i oppløsning og de antikke gudebilder styrtet i grus. De gamle verdier ble i tur og orden omvurdert og den klassiske verden var på vandring fordi grunnlaget for moral og religion var rykket bort.

Bhagavad Gita - Guds sang

Nordisk ånd avslørt hos tidlige indo-ariske klassikere

I det engelske tidsskrift Northern World klipper vi denne interessante artikkel:

I dens sted introduserte da en inspirerende kriger-kodeks.

Vi hører ofte om Indias gamle sivilisasjon, men vi er sjelden klar over hvor fullstendig den gamle ariske kultur i dette veldige subkontinent er knyttet til vårt folk og vi til den. Tidlig hindusk eller indo-arisk filosofi hørte til de ariske folks fineste storverk, og skjønt den gamle kultur til de ariske erobrere av India som et resultat av raseblanding for størstedelen er gått tapt, og deres religion har absorbert magiske og andre dyrkelsesformer som var herskende på subkontinentet før deres ankomst, kan de som studerer de gamle sanskrit episke dikt fremdeles se den gamle ariske tradisjon av sosial og personlig moral de er bygget på.

Disse indo-ariske episke dikt antas i mange tilfeller allerede å ha vært gamle da en gren av den ariske familie passerte sydover fra Europa, gjennom Persia og det som nå er Afghanistan, over Khyberpassets fjell og ned i de fruktbare skogkledte sletter i det gamle India. Her fant de levninger av den gamle middelhavstype-sivilisasjon i Indusdalen. Mesteparten av dette feiet de vekke. I dens sted introduserte de en inspirerende kriger-kodeks, som i sterk grad la vekten på tapperhet, lojalitet, trofasthet, familiekjærlighet og nobelhet i opptreden på en måte som nøyte tilsvarte begrepene i de islandske eddaer og andre nordiske helte-dikt. Disse idealer la de på samme vis ned i ballader og verselinjer, idet de skapte gigantiske episke dikt, som kanskje er de lengste som noensinne er laget av noen nasjon, rase eller folk.

Et av de mest avholdte og betydelige av disse var Guds sang, Bhagavad-Gita.

Bhagavad-Gita fikk særlig betydning blant indo-ariene, for som erobrere levde de blant et numerisk langt sterkere, underkuet folk av en helt annen rase (for storparten av Indias befolkning-

bestod dengang, som nu, av folk av negroid og dravidisk avstamning), fikk familie-lojalitet en langt større betydning. Det ble i full betydning rase-lojalitet, for bare ved å vise lojalitet mot deres egne ariske familier, og ved å nekte å gifte seg utenfor deres egen ariske sirkel, kunne den nye herskende klasse bevare sin rase og sin posisjon. Overensstemmende hermed tok de tidlige ariere det eksisterende klassesystem i det

(Forts. side 6)

Fattige indere av idag bader i en hellig elv

iegfried:

★ Baker av interesse for våre lesere! ★

Den finske borgerkrig i 1918

Vainö Linna: Opprør.
J. W. Cappelen.

I den siste tid er Finnland på ny kommet i brennpunktet for verdens interesse på grunn av fornyet pres fra den store røde nabo. Når det i forholdet mellom Finnland og Sovjetsamveldet i større utstrekning enn tenkelig annetsteds dreier seg om et spesielt politisk press, så kommer det av de ulykksalige motsetninger innen det finske folk, de som blant annet manifesterer seg i at 40 % av de finske velgere stemmer kommunistisk.

Det var de samme motsetninger som førte til den blodige og grusomme borgerkrig i 1918 da Finnland igjen skulle stå på egne ben etter den lange undertrykkelse under tsarveldet. De store sosiale motsetninger dengang førte med søvngjengeraktig sikkerhet ut i borgerkrigens redsler, på samme måte som de i 1939-40 under vinterkrigen mellom Finnland og Sovjetsamveldet førte til dannelsen av Kuusinen-regjeringen, og som de fremdeles idag har ført til at bortimot halvparten av det finske folk slutter opp mot den kommunisme som ellers er så å si utryddet i Norden.

Det er om disse motsetninger Linna forteller i sin bok «Opprør» og om de blodige begivenheter de førte til i første halvdel av 1918. Den har derfor sin ganske spesielle interesse også under dagens situasjon. Linna er selv en arbeidergutt som har arbeidet både i det skog- og jordbruk, som er bakgrunnen for denne bok, og som industriarbeider. Denne hans opprinnelse bestemmer naturligvis også hans sympatier, og det er derfor ingen objektiv skildring av det som hendte Linna gir. En hører ikke så meget om de grufulle røde forbrytelser fylt av en sadistisk grusomhet som en må helt frem til langt senere tider for å finne

maken til, mens de hvites hevn etter de rødes sammenbrudd er skildret inngående — og sikkert også sannferdig. Beretningene kunne forsåvidt godt være hentet fra de blodige politiske oppgjør etter annen verdenskrig med grufulle fangeleire, mishandlinger og vilkårlighet.

«Opprør» er en sterk og fengslende bok, den forteller om hat og lidenskap, om liv og død, og den forteller om hvor lett mennesker som sliter og har det vondt fanges inn av farlige demagoger. Til syvende og sist forteller den derfor også om hvor latterlig det er å tenke seg at kommunismen kan stanses av demokratiske fraser. Det var jo også dette den tyske nasjonalsosialisme innså og tok konsekvensen av ved å sette opp sitt eget sosiale motprogram. Selv om en vel idag må innrømme at Hitlers nasjonalistiske synspunkter dominerte temmelig sterkt på bekostning av de sosialistiske som hadde bragt ham til makten gjennom den store folkebevegelse SA.

Ny hyggelig bok om Hamsun og Nørholm

Arild Hamsun: Om Knut Hamsun og Nørholm. — Aschehoug.

Arild Hamsun har dels skrevet og dels redigert en hyggelig og innholdsrik liten bok om sin far og om Nørholm. Her får en høre alt om dette sted som er blitt så kjært for mange langt utenfor den engere familiekrets. Foruten Arild, skriver søsteren Cecilia om «Min barndoms landskap», Marie Hamsun skriver om «Byggherren» og om «Litt fra Knut Hamsuns hjem», Bodil Thurmann Myhre skriver om «Minner fra Nørholm», sivilingeniør Bertram Dybwad Brochmann om «På solsidene», advokat Sigrid Stray om «Hamsun-saken», Jan Fr. Marstrander om «Fra Konene ved Vandposten til Ringen sluttet» og fylkesarkivar O. A. Aalholm om «dikterhytten». Dette må bli en kjær bok for alle Hamsun-elskere, en veiviser i tekst, kart og bilder gjennom den sørlandsciendom som var Knut Hamsuns hjem i så mange lykkelige og endel onde år, og som for alltid er knyttet til Hamsuns navn.

MAJOR PER LØKEN

har nylig fylt 75 år. Major Løken gjorde en rosværdig innsats i kampene i Norge. Han har trofast støttet vårt arbeid for rett og sannhet. Desverre var Løken for en tid siden utsatt for en alvorlig ulykke og tilbragte dagen på Ullevål Sykehus.

H. S. Hegner: Det tredje rike. — Aschehoug.

William L. Shirer: Det tredje rikes vekst og fall. I. — J. W. Cappelen.

Erich Kern: Von Versailles zu Adolf Hitler. — Verlag K. W. Schütz, Göttingen.

To tyske og en amerikansk statsborger forteller i disse tre bøker om Hitlers tredje rike og om de politiske hendelser som førte frem til det. En skulle ikke tro at de to førstnevnte og sistnevnte skrev om de samme hendelser, så avgjørt divergerende er deres fremstillinger. Personlig vet vi bare hvem Kern er og vi er tilbøyelig til å holde en knapp på at det han skriver er riktig. Han stiller seg selv sterkt skeptisk til mangt og meget under Hitlerstyret, spesielt da til den tyske østpolitikk, men han gjorde sin plikt som frontkjemper i Waffen-SS under de harde kamper på østfronten og kan skrive ut fra personlig erfaring. Hans bok er også, som Shirers, første bind i en inngående historisk vurdering. Den er rikt illustrert og er etter vår oppfatning et meget verdifullt bidrag til forståelsen av den historiske sammenheng. Boken kan bestilles gjennom Folk og Lands Boktjeneste.

De to andre forfatters opprinnelse kjenner vi ikke, men sikkert er det iallfall at de begge tilhører etterkrigstidens rabiate antinazistiske stormtropper. Og en kan vel strengt tatt ikke vente seg noen objektiv skildring av Hitler og hans rike fra slike kilder. Det får han da naturligvis heller ikke. Vi kan tenke oss at en Ben Gurion kunne prestere en tilsvarende vurdering av president Nasser og hans rike. Men så ville vel da heller ingen falle på å la ham skrive en slik vurdering, like lite som man ville sette for eksempel en Hambro til å skrive Tranmæls og hans partist historie.

Det leserne av denne avis søker er sannheten, ikke den «autoriserte», men den virkelige. Men den som vil kjenne sannheten, må visselig også sette seg inn i hva løgnen og forvrengningen har å fare med. I de to nevnte bøker får man en grundig innføring i dette.

Hegners bok er en lettskreven journalistisk svindel med halve sannheter, med rykter og med direkte uholdbare påstander, men den er underholdende og den har — bortsatt fra endel retusjerte bilder — et meget interessant og verdifullt billedmateriale.

Shirers bok er i motsetning til dette i tungvektsklassen, men den er interessant, inneholder mange ukjente opplysninger og er også underholdende og lettlest.

Det lar seg ikke gjøre her å komme inn på alle de underlige konklusjoner forfatterne trekker og på alle uefterretteligheter. Da måtte en skrive en bok omtrent like tykk som de to voluminøse bindene.

Tre bøker om Hitlers Tredje rike

«Et grandios skuespill», kalte den britiske ambassadør i Berlin Sir Neville Henderson partidagen i Nürnberg. (Illustrasjon fra Hegners bok)

Som et lite eksempel kan nevnes at den ene forfatter gir en nøyaktig skildring av hvorledes Hitler i første verdenskrig ble blindet under et engelsk gassangrep, mens den annen forfatter vet å berette at han slett ikke ble skadet av noe gassangrep, men holdt på å bli blind av — syfilis. Begge bøker anstrenger seg også for å trekke Hitlers personlige mot i tvil, tross for at Shirer må medgi at han kjempet hele krigen gjennom i forreste linje uten å søke permisjon, at han ble såret to ganger og at han — noe som var ganske eksepsjonelt for en menig soldat i første verdenskrig — fikk Jernkorset av 1. klasse.

Det er igrunnen ganske karakteristisk at Shirer i tilknytning til Hitlers uttalelser i «Mein Kampf» om den sosialdemokratiske åndelige terror «som på et stikkord slipper løs en sann trommeild av løgn og bakvaskelse» av en politisk motstander, understreker at «en klarere analyse av nazismens taktikk — aldri har vært skrevet». For er det ikke den samme taktikken både han og hans tyske medbroder Hegner bevisst eller ubevisst benytter seg av?

Men rett skal være rett, amerikaneren er ærlig nok til i bokens

forord å slå fast omtrent det samme som vi her har skrevet: «Uten tvil har mitt personlige syn, som er et uunngåelig resultat av mine erfaringer og hele min innstilling, sneket seg inn på sidene i denne boken her og der. Jeg avskyr totalitære diktaturer av prinsipp —»

Og det er litt av hvert annet også denne amerikaner avskyr innen den europeiske kulturkrets. Således får selveste fader Luther denne attest: «Men la det være sagt i forbifarten, at ikke noe annet menneske, hverken før eller siden, har hatt en så uutslettelig og skjebnesvanger innflytelse på det tyske folks liv — både på godt og på vondt — som dette mektige, men besynderlige geniet, denne fanatiske anti-semitten og Romahateren som kombinerte så mange av såvel tyskernes verste som deres beste egenskaper i sin ubendige personlighet — plumphet, mangel på finfølelse, fanatisme, intoleranse, brutalitet —». De norske lutheranere som slutter opp om tyskhetens og er blant de fremste «antiene» er sannelig i godt selskap!

Er man først klar over dette, så er det overmåte meget interessant å finne for en sannhetssøker i første bind av Shirers bok, som stanser med krigsutbruddet.

Hitlers politiske testamente

Hitlers politiske testamente. — Utgitt av Francois Genoud. — Aschehoug.

Allerede for etpar år siden bragte Folk og Land et meget utførlig utdrag av det man har kalt Hitlers politiske testamente, de opptegnelser som skal være foretatt av Martin Bormann etter uttalelser av Hitler. Nå er disse opptegnelser kommet i norsk oversettelse på Aschehougs forlag.

Det er forbausende og fantastisk å se hvor stor frykten for Adolf Hitler og hans syn og lære fremdeles er. For dette Hitlers te-

(Forts. side 7)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Fred på jorden.

Dette er siste nummer av avisen før jul og det er vel derfor naturlig å knytte noen bemerkninger til julens spesielle tema slik det er utformet i det glade budskap om fred på jorden. For trengte markens hyrder dengang for totusen år siden oppmuntring og trøst fra det høye, med løfte om fred og forsoning, så må behovet idag være mange ganger større.

For de makter og de statsmenn som lovet menneskene fred og frihet fra frykt og som fikk dem til å betale med blod og tårer for å oppnå dette, de har bedratt oss. Ikke fred gav de oss, men sverd og drap, atombomber og undertrykkelse, løgn og urett.

Dengang englene forkynte fred på jorden for en menneskehet som søkte en frelser, rådet den romerske fred i storparten av den kjente verden. Menneskene var vel «undertrykket», men de hadde dog fred og relativ sikkerhet, og de hadde det som teller mere enn utvortes frihet for demagoger og folkeførere, de hadde enhetsfølelsen og solidaritetsfølelsen i et politisk og kulturelt samlet rike. Og de hadde den indre frihet og uavhengighet som ingen kan ta fra dem. Likevel søkte menneskene etter noe mere, de søkte etter frelse fra de onde og oppløsende tanker inne i hjertene, og de fikk forjettelsen fra det høye om fred også i splittede menneskesinn.

Den romerske fred gikk under i blod, fordi de som bar den sviktet, og med de profetiske forutsigelser om en verden som aldri skulle samles, gikk Europas mennesker fra strid til strid, gjennom kaos og splittelse.

Når det gjelder dette vårt eget Europa, er det mange som har båret på kongstanken om å samle i en mektig blokk av kraft og ånd alle de stridende folk og stater. Den katolske kirke misslykkedes i et slikt forsøk, Napoleon misslykkedes og Adolf Hitler misslykkedes. Heldigvis sier noen, mens andre gråter over den forbannelse som synes å hvile over Europas folk, og kanskje spesielt over den nordiske rase, som dessverre ikke bare er den djerpe og statsdannende, men også broderkrigenes dystre folk.

Når nå påny det gamle budskap om fred på jorden lyder fra prekestolene rundt i alle Europas kirker, så skjer det på en bakgrunn av et nytt forsøk på å bryte de gamle profetier. Men også denne gang byr man menneskene stener for brød.

For det Fellesmarked som skal danne grunnlaget for Europas vordende forente stater, det er i sin utforming og sin målsetting slett ikke europeisk og enda mindre nordisk. Det er en helt annen og skremmende tanke som ligger bak alt snakket om tollettelser og velstand som forespelles. Det er de gamle og utrettelige internasjonallister som påny er påferde, denne gang forkledt som europeiske samlingsmenn. Fordi de vet at menneskene bare kan narres inn i den raseblandede lapskausverden som lenge har vært en flokk internasjonale storkapitalisters og forrykte rasepolitikeres mål og drøm med utgangspunkt i den myte om det utvalgte folk, som en skulle tro at iallfall kristne mennesker forstod ble slått i stumper og stykker nettopp av Jesu lære.

Den fred på jorden som disse mennesker byr oss, og den europeiske samling som våre tåpelige partipolitikere vil trekke oss inn i, det er undergangens og raseutsløttelsens fred. Det er den europeiske kirkegårdsfred, og alt annet enn den hjertenes og sinnes fred som englene forkynte.

Det fines idag bare én vei til fred mellom menneskene både i ytre og i indre forstand, både i Europa og her hjemme i Norge. Det er den fred som bygges opp på en tomt ryddet for gammel løgn og svindel, den fred som begynner i hjertene, og hvis byggestener ikke er tomme demokratiske deklamasjoner, men virkelig sannhet og rett og virkelig

Et godt og fremgangsrikt nyttår

ønsker Forbundet alle sine medlemmer og bidragsydere. Vårt arbeid står og faller med økonomien, så vi benytter anledningen til å minne om medlemskontingenten og/eller bidrag til det fortsatte arbeid. Det har ikke vært så bra som ønskelig kunne være med innbetalinger i det år som nå går ut, så det er nå nødvendig med et krafttak.

Styret

*

EN GLEDELIG JUL

og et riktig fremgangsrikt nyttår ønsker Rikspartiet alle sine medlemmer og sympatisører.

H. M. Paasche.

*

EN GOD JUL

og et fremgangsrikt nyttår ønskes alle venner og kamper.

O. H. Hansen.

*

EN RIKTIG GOD JUL

og et velsignet godt nytt år ønskes alle trofaste bidragsydere i Alesund, Kautokeino og alle andre steder i vårt vakre fedreland.

Alf Gleng.

*

GOD JUL!

GODT NYTTÅR!

ønskes Folk og Land og alle meningsfeller, særlig alle i Bløtekjær og på Suplandsfoss fangeleir.

N. Fjellstøllia,
Vallekilen.

*

GOD JUL og GODT NYTTÅR

ønsker jeg alle mine kamerater.

Otto Johnsen.

*

VI ØNSKER

alle gode kamper en god jul og håper at sannhet og rettferd må ha framgang i det nye år.

Ulland pr. Kongsberg,
julen 1961.

Gerd og Fritjof Sanner.

europeisk samfølelse.

Vil alle de stortalende menneskevenner her i Norge gå inn for en slik fred og en slik samling, vil de i gjerning vise at de først og fremst på hjemlig grunn kan rydde opp i urett og i løgn, skal de også få vår hånd og vår støtte.

Og vil en gjøre likedan rundt omkring i Europas andre land, samtidig som en søker fellesskapets styrke i be-

Noen minner og en profeti fra Russland.

For en tid siden hadde vi besøk i vårt hjem av en herre, som kunde fortelle mange interessante ting fra det gamle Tsar-Russland. Han var selv født og oppvokst i St. Petersburg, hvor hans far fra begynnelsen av det 20de århundre hadde hatt en stor stilling hos en kjent og aktet forretningsmann. Han er selv skandinavor og født derborte i 1905, av skandinaviske foreldre.

Som ung mann opplevet han de to revolusjoner på nært hold, først Kerenski-revolusjonen, og deretter den røde. Ja, han fortalte at han stod i hagen sammen med sin mor den dagen de røde kom inn med et skib fra Kronstadt, hvor de hadde begått mytteri, og så og hørte dem da de skjøt på justisbygningen, så den ble helt gjennomhullet. Ja, de skjøt Kerenskis folk ut derfra i bokstavelig forstand. Der hersket ellers et fullstendig kaos på den tid, og ingen visste riktig hvem som var hvem, eller hvilken revolusjonær bevegelse de tilhørte, de som kom på husundersøkelser også til utlendinger der intet hadde med det hele å gjøre. Han og hans familie levde i konstant livsfare den første tid, til de fikk slått opp en plakat på døren med sitt eget lands segl til beskyttelse. Sulten var ubeskrivelig, sa han.

En av de mange små anekdoter han fortalte, var følgende lille historie, jeg her skal gjengi:

En god venn av hans far som hadde en ganske god og lønnsom bedrift, fikk en dag besøk av et rødt arbeiderråd. Det forlangte øyeblikkelig utlevering av alle hans verdier og penger. Han prøvde da å forklare dem at hvis man tok alle penger ut av en bedrift, så ble der intet til å drive videre med. Men det brydde de seg intet om, dog stod jo hans eller forretningspengene i banken og alle banker var stengt, så deres program lot seg altså foreløpig ikke gjennomføre allikevel. Da han på den måte hadde vunnet litt tid, var gode råd dyre, men så kom han til å tenke på at han personlig kjente Lenin, de hadde visst gått på skole sammen, og Lenin var da nettopp i St. Petersburg, så han oppsøkte ham uten videre, og fikk også straks audiens hos den senere diktator. Lenin tok meget vennlig mot ham, og da han hørte hans historie,

lovet han straks å hjelpe ham, og gav ham med et brev med sin underskrift til beskyttelse, noe som iallfall for en tid hjalp ham rent personlig. Senere kom der jo lover og restriksjoner som umuliggjorde ethvert privat foretagende. Men til hans store forundring kom Lenin med denne uttalelse under deres samtale dengang: «Det er jo aldeles forferdelig, her er jo blitt rene borgerkrig, og snart kommer de vel og skyter meg også, som hører til de intellektuelle!»

Det etter min mening dog aller merkeligste vår skandinaviske venn fortalte da han besøkte oss forleden var dog, synes jeg, dette:

Som bare seks års gutt hørte han en uttalelse i St. Petersburg, som han siden aldri har kunnet glemme. I hans fars hus var der et portner-par som hadde slik en ualminnelig klok og søt liten pike som han pleiet å kalle ærøp æa unH. ææ ææ ææ år gammel. (Naboene påstod at hun var blitt stjålet fra russiske aristokrater). Portneren var en drunker og moren lite tenn. Barnet var meget intelligent og talte både tysk og engelsk. En dag under leken sier dette barnet helt plutselig følgende, som jo i hennes munn måtte være noe hun hadde hørt de voksne russere fra dengang si. Hun sa:

Kristus kommer igjen når jødene vil kjøpe hele jorden

Tankene går jo da uvilkarlig tilbake til den gresk-katolske kirke fra den tid, og man tenker seg at et slikt ord eller munnhell må ha utgått derfra og satt seg fast i folkets bevissthet, når et lite barn på syv år slik uten videre kommer med det, under sin lek. Den ortodokse kirkes øverste primas var en meget nær venn av tsaren og tsarinaen.

Kristus kommer igjen når jødene vil kjøpe jorden!

For at ikke «FOLK OG LAND» eller dets lesere, skal tro dette er fortalt oss eller skrevet til avisen, for å skape hets imot noe folk, vil jeg tillate meg å si følgende ut fra et kristent standpunkt:

Hvorfor skulle noen frykte for denne gjenkomst?

Jesu gjenkomst betyr jo forløsning for alle folkeslag, også for dem som engang har gjennomstunget Ham.

Det er med befrielse til alle som er av god vilje at Han kommer.

Fatima.

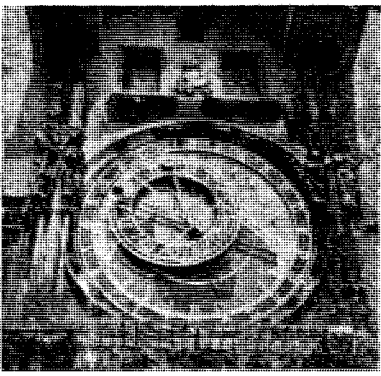
FOLK OG LAND

Dette er altså siste nummer før jul og også siste nummer i 1961. Neste nummer kommer lørdag 13. januar.

Så ønsker vi da alle våre lesere og venner en riktig god jul og vel møtt i det nye år.

varelse og utfoldelse av de enkelte folks særpreg, da finnes det kanskje fremdeles redning for det gamle aftenland.

Og da kan det bli virkelig fred på jorden og — det tror vi fast — i mennesker Guds velbehag.

På den jødiske kirkegård

«Hvor kjører vi egentlig hen?» gjesper Richard da de har lagt Wenzelsplatz bak seg.

«Til den jødiske kirkegård.»

«Til den jødiske kirkegård? Det var da også et påfunn, sjef! Det ville jeg aldri ha falt på! Den jødiske kirkegård er sikkert det eneste sted hvor tyskerne ikke vil kontrollere. Mellom oss sagt, hva er du egentlig av yrke? Tre netter alt har du fartet rundt med meg — når begynte vi egentlig å dele ut den røde malingen? Onsdag, ikke sant? Du er noe fint, ikke sant? Embetsmann eller offiser?»

«Embetsmann.»

«Nå, jeg skal ikke spørre deg ut, det raker jo til syvende og sist ikke meg. Men du må love meg én ting, sjef. Når dansen er over, skal du engang komme til det lille verthus bak Densibanhof. Det er nemlig mitt stammelokale. Like tilvenstre bak tunnelen.»

«Efter krigen presis klokken 6 ettermiddag i vertshuset «Beim Kelch».

«Hva? Ja, naturligvis, det var det den gode soldat Svejka sa,» ler Richard. «Nå, vi er snart fremme.»

Til venstre er den høye mur til den største kirkegård i Prag. En slank hvit engel holder en død due i høyt hevet hånd. Gjennom gitterporten skimter man marmorkors. Sørgepilenes lange hår beveger seg uhorlig i søvnen. Og på ny kors, gråtende engler og små graver som ligner hus.

Likvognens hjul knirker, man bøyer av skarpt til venstre. Bare den ene halvdel av porten til den jødiske kirkegård står der fremdeles, den annen ligger på skrå over et stort grått gravmøle. Likvognen stanser, Richard springer ut og trykker den halve port tilside. «Det er best hvis vi skal kjøre inn, ikke sant?» hvisker han, men i stillheten lyder stemmen hans som et høyt skrik.

Langt kommer de imidlertid ikke med vognen, for på den brede vei ligger det omstyrte og istrykkerslåtte gravstener. Tilvenstre er gravkammeret.

De to små vinduer ved siden av døren har ikke glassruter, men er omhyggelig overklebet med papir. Den tilstøvede dør er lukket.

«Først ned med alt, hvis vi får tid, kan vi senere bære det inn i gravkammeret,» kommanderer den blonde sakte.

«Vent litt, sjef, kvinnen tar jeg alene og barnet også, så du slipper. Jeg vet hvorledes det er når man ikke er i faget som jeg — —»

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSOM)

VII.

Den langaktige blå pakke ligger mellom to gravhauger, ved siden buntet med den lille piken. Margarinkassen blir gjemt bak en firkantet sten. Sofaskuffen med likene av de to gutter bærer de ganske lett, men til gjengjeld klarer ikke den blonde å løfte den store kassen. «Efter tre søvnløse netter kan man ikke ha stort krefter igjen,» sier Richard trøstende til ham. «Bare slipp, så vipper jeg ganske enkelt tingesten rundt etpar ganger.»

Det ramler kraftig. Kassen, eller egentlig den døde — tenker den blonde gysende — står snart på hodet og snart på benene. Men tilslutt lander den også i det friske vårgress. Så henter Richard en de to flasker ut av vognen og setter dem fra seg på en gravplate. «Isidor Löbl het jøden, der står det, sjef! Førsteklasses marmor, synd at platen har fått en sprekk. Akkurat noe slikt kunne jeg trenge til nattbordet mitt. Jeg tror vi skal ta en slurk før vi — før du — jeg vet at affæren med den lille piken ikke er så enkel. Hva vil du helst ha? Eggekonjakk eller rum? Jeg tar iallfall rum. Vent, jeg skal hente dokumentmappen din også. Du har et sammenleggbart beger i den. Du er ikke vant til å drikke av flasken, ikke sant?»

Dokumentmappen er helt ny. Den må ha kostet en formue en slik stor mappe av ekte svinelær.

Også patentbegeret må den tykke stadig beundre. Egentlig ser det ut som flate, runde esker, men når man dreier sølvringene, som det består av, rundt, så blir de etter behov til et mindre eller et større beger. Der er det til og med en snehvit damassesserviet. Denne mann er sikkert ingen alminnelig liten tjenestemann. Han må man holde seg venner med, slike folk kan man alltid få bruk for. Dessuten er han en virkelig bra og anstendig kar.

Den blonde holder sigarettetuet frem og sier så uten å se på ham. «Kan ikke du, Richard, dette med barnet — —»

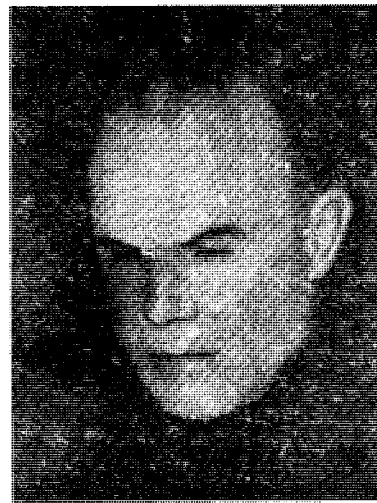
«Jeg visste med en gang at du ikke ville klare å gjøre det — men jeg kan heller ikke gjøre det. Vet du, hvis det hadde vært en Gestapomann eller en eller annen fra Reichsprotektoratet, da skulle jeg gjort det uten videre, og til og med med glede. Men et barn — du, hørte du noe? Jeg synes det var akkurat som om noen hostet!»

Straks søker de dekning bak en stor sten og lytter spent. Intet. Bare gresset som rasler svakt i vinden.

«Kanskje det var piken i vognen,» hvisker den blonde, men han har fremdeles hånden i lommen. «Vi må gjøre noe hurtig. Jeg må være et sted senest om en halv time. Jeg har en idé, Richard. Vi vil foreløpig anbringe piken i

Dette forsvarer de norske aviser!

Kroatisk beretning om titopartisanenes utrolige grusomheter

Vracaric

I Aftenposten har en jugoslav og til og med en norsk lege tatt til orde for forsvar for de jugoslaviske partisaners grusomheter i forbindelse med arrestasjonen av Vracaric i det Vest-Tyskland han var skamløs nok til å besøke. Også i andre norske publikasjoner er det gitt uttrykk for solidarisk oppslutning om denne form for krigføring, som i første rekke England organiserte i siste verdenskrig. Selv ville britene sikkerlig aldri ha nedlatt seg til noe slikt på hjemmehavene, men det var alltid noen mindre moralske utviklede redskaper å finne, både i Jugoslavia og for eksempel i Norge.

Men, la oss trass i, eller kanskje nettopp som et alvorlig innslag i den julefest som nærmer seg, fortelle litt om denne form for partisanekrig, som vinner slikt bifall på alle hold i Norge.

Den forferdelige partisanekrigen rettet seg ikke bare mot okkupasjonsmaktens tropper, men også mot sivilbefolkningen, såfremt den ikke understøttet partisanene, og spesielt da mot befolkningen i Kroatia, som hadde hilst de tyske tropper som befriere fra det serbiske åk som ble pålagt landet i Versaillestraktaten. Om

gravkammeret, så vil jeg la noen hente henne imorgen. De tyske barn vil jo bli samlet sammen et eller annet sted.»

«Ja, det gjør vi,» hvisker Richard tilbake. «Der har du en nøkkel, den passer til alle gravkammerene i Prag. Lukk opp døren i mellomtiden, så skal jeg hente barnet.»

Langt borte fra høres surringen av en elektrisk klokke. Det lyder på en eller annen måte beroligende i stillheten. Den blonde plystrer sakte, stikker den store nøkkel i låsen — men i dette øyeblikk blir døren åpnet innenfra. Før han kan gripe etter revolveren, blir han fast omklamret og trukket inn i gravkammeret. Det hele tar ikke mer enn noen sekunder, men Richard ser alt nøyaktig. Tyske soldater — de hadde nappet sjefen! Uten å tenke seg

(Forts. side 8)

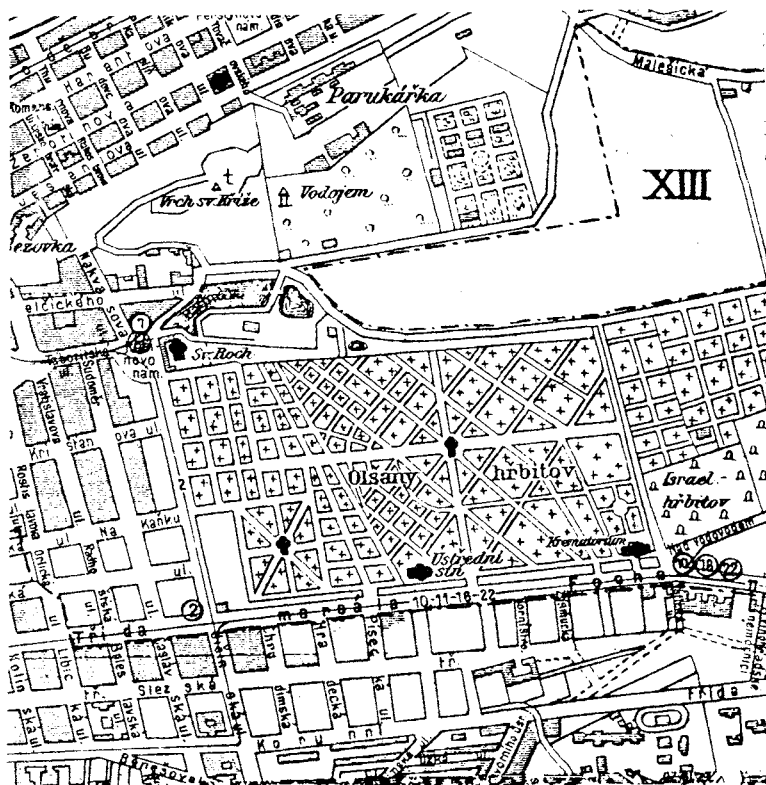
den fryktelige bestialitet som Vracarics' partisanfeller begikk forteller foruten den kjente tyske general Rendulic, også den kroatisk regjerings gråbok. I denne het det blant annet:

«Mennene fikk hodene slått av eller knust, strupen skåret over, øynene stukket ut, ører, nese, hender og føtter avskåret, huden trukket av hodet og legemet, kjønnsdelene avskåret. Pikene og mødrene skar man brystene av, og anbragte med ufattelig sadisme små barn på de avskårne bryster. Folk ble pisket, bundet til peler, satt fyr på, man trakk neglene av fingrer og tær, stakk med kniver under neglene, skar levende kjøtt av hendene, slo spiker i fotsålene, skar hjerter ut med en kniv, prylet dem til de ble bevisstløse o.s.v. For opprørernes dyriske raseri ble ikke engang barna skånet. De drepte dem, til og med i armene på deres mødre. Kvinner og barn ble slaktet. De grufulle hendelser i landsbyene Plocnik og Koitnik, skildringene av hvilke vi har i vårt bevismateriale, er bare utsnitt av den lange rekke av blodsutgydelser uten eksempel, som det kroatisk folk ved en ulykkelig tilskikkelse måtte la gå hen over seg! — — Tschetnizi-kommunistene drepte også kroatene gruppevis. Offerne ble vanligvis bragt bundne til en grube, slått ihjel med kniv eller gevær og kastet i dypet. Levende mennesker ble også kastet inn i brennende hus. Det forekom også at halvlevende ble begravet.»

Deutsche Soldaten-Zeitung, som er blitt så sterkt angrepet i det norske Dagbladet og lignende publikasjoner fordi det har våget å gå inn for at også de forbrytelser som gikk ut over den tapende part skal etterforskes og straffes, meddeler at det har i sin besiddelse — «forvaret på et sikkert sted» — flere tyske dokumentar fotografier fra titopartisanenes utrolige grusomheter. De er imidlertid av den art at bladet ikke får seg til å offentliggjøre dem. De overtreffer alt man kan forestille seg i retning av grusomhet, skriver bladet.

Ellers skriver bladet at hvis Vracaric-vennene i inn- og utland tviler på riktigheten av de grusomheter blant andre kroatene har skildret ovenfor, så er det beredt til å skaffe tilstrekkelige vitneprov fra sin leserkrets.

For egen regning føyer vi til at det meget kristelige England med dets «store statsmann» Churchill, som nylig ble avbildet i allverdens aviser da han fylte 87 år, direkte har pådratt seg medansvar for Titos grusomme «krigføring», idet Churchills sønn var utsendt til Jugoslavia som en slags forbindelsesoffiser og veileder.

Likvognen kjørte til den jødiske kirkegård

Oberst Konrad Sundlo:

Firti års bitre erfaringer i «Kongens Trøye»

Dengang politikerne la alt tilrette for 9. april

Jeg var sjef for Hålogalands infanteriregiment nr. 15 i Narvik fra mai 1933

Hvis noen av oss tror at landet vårt er blitt en soldatnasjon siden det nu årlig ofrer tusen millioner eller mere på vårt militære beredskap, gjør de seg skyldig i en misforståelse. At vi av egen fri vilje skulle ha hoppet fra rekruttskoler på 48 dager til rekruttskoler på 18 måneder og fra et militærbudsjett på ca. 50 millioner til et budsjett på en milliard er naturligvis utelukket. En nasjon som sluttet å tenke militært da Stor-Norge gikk under i den tidlige middelalder, og som slekt etter slekt har trasket gjennom livet som husmenn under danskene, som har kjempet for danskene, som har betalt med norske jordavståelser for danske nederlag, en slik nasjon kan umulig av seg selv bli en soldatnasjon. Det er våre venner i Nato som sørger for at vi rustar opp. Det er de som passer på at vi får utstyr, klær, våpen og en brukbar øvelsestid. Men det er noe våre venners millioner ikke kan skaffe oss og det er god soldatmoral, det englendirne kaller «the fighting spirit» — («kampånd»). Den må vi sørge for selv og den kan bare bygges opp ved målbevisst arbeid gjennom slektledd. Dog kan den også bli skapt pluts-

lig som en fortvilelsens reaksjon mot en forferdende nasjonal katastrofe.

I de førti år jeg bar kongens trøye merket jeg lite til at mine landsmenn arbeidet planmessig og iherdig på å gjøre oss til soldater slik dette ord forstås av de store militærstater som vet hva krig er. Gjøre Ola Nordmann til krigs? Mine landsmenn grøsset bare ved tanken på en slik formastelig mulighet, og derfor var da også min tjeneste gjennom førti år en stadig vandring under skuffede forhåpningers sure dusj, som av og til og ikke så sjelden gikk over i brutal, isnende styrt.

Som kadetter hadde vi med glad forventning sett frem til den dag vi skulle bli utnevnt til offiserer, og sommeren 1903 var det endelig kommet så langt at jeg som fersk løytnant møtte opp på Steinkjær-Sannan for å delta i min første rekruttskole som offiser.

Det var nøyssomme folk den gangen. Hele rekruttskolen, befal som menige, lå i telt, mens de tidligere om årene hadde vært innkvartert hos byens borgere. På Steinkjær-Sannan var det utenom depotene ikke andre trebygninger enn et lite kjøkken. Her residerte kokken, en kar som ikke hadde gjennomgått noe kokkekurs, men var plukket ut blant rekruttene som formentlig kokekyndig da han hadde vært kokk på en fiske-skøyte.

I 1903 var det ikke noen spisesal. Karene spiste i fri-luft og ved nakne langbord, uten voksdug eller annen slik forfengelighet. Det var ingen lotter til å varte opp, ingen blomster og ingen ost på maten. Brødet ble ikke skåret opp på kjøkkenet, men delt ut helt sammen med en smørklatt og så skar soldatene hull i brødet og gjemte smøret der. Ble det regn, kilte alle mann inn i teltene med maten.

Det hele var enkelt, liketil og feltmessig.

Der kom av og til sure bemerkninger om klippfisker, men ellers var tonen hyggelig. Det var en nøyssom slekt uten store krav. Det var dem som la seg opp penger av de femten ørene de fikk pr. dag, så her kom jeg snart til det resultat at nu hadde jeg støtt på det ekte, gode soldaterstoff. Det manglet bare lengere øvelse for å gjøre dem til krigere.

Ekserserplassen «Sannan» gikk helt inn til bygrensen og Steinkjær var noe av en opplevelse der den ligger under Eggevammen, hvor for tusen år siden Arnessønnene vokste opp. Steinkjær var noe av en militærby. Her hadde dragoner og infanterister vekslet med å ligge i kvarter. Jeg kom akkurat for seint til å være med på dette, men jeg merket soldatånden når jeg gikk gjennom byen. For guttungen rev alltid av seg lua og hilste og de voksne hverken skulte eller spyttet, men satte opp et koselig fjes. — I «Håkka» hang Danebrog som stedets første eier, soldat Hagen hadde fått da han deltok i innfallet i Jämtland i 1814 og minnet var levende om alle de offiserer som hadde bodd der. Om general Holtermann og den masse skotøy han skulle ha pusset, om rittmester Smith som saget hull i gulvet for å få opp pianoet, og om en annen rittmester som lot oppasseren sitte nede i stallen og spille trekkspill for hesten. «Men hain va vesst

Forts. s. 7

En artikkelserie av Alexander Lange

Dramaet på Syrebekkestøylen

Fellaktige dommer for «drap» som må revideres

Horribel retsbelæring av lagmannen. Sabotørene var soldater og var lovlig myndighet på okkupert område, med rett til å arrestere, bortføre og drepe. Lagmannen viker unna Haagerkonvensjonen og dens bestemmelse av hvem det er som har lovlig myndighet. Brødrene Lognvik påviser straks dommens invaliditet, dens fornektelse av klar nødvergerett, med videre. Lognvikdommen og påtalemyndighetens neglisering av det opprørende drap på Halvor T. arjeison Lognvik er medvirkning til rettssamfundets oppløsning.

Prof. Jon Skeies fødested, Skeiegården, fotografert fra nabogården Nystog, tilhørende fhv. Lensmann T. Lognvik

IV.

Som det vil sees la lagretten sabotørsynet til grunn: De forbrødrene Lognvik ukjente og man kan godt si — formummende — menn var soldater. Ja, de var de virkelige lovlige myndigheter på det okkuperte område! Det synspunkt som teller for retten gir Oskar Hasselknippe klart uttrykk for i sin reportasje i Verdens Gang 20.9. 1947:

— «at Johans altså kunne ha skutt i «nødverge» — ble ivrig diskutert på åstedet — særlig de hjemmefront som var med hadde vanskelig for

å forstå at det ikke først og fremst er et landsforredersk forhold at noen griper til våpen mot landets vepnede styrker, (uthevet her) og at spørsmålet om straff eller ikke straff må være uavhengig av den tilfeldige omstendighet: hvem skjøt først. Johans var som kjent ikke innmeldt i NS, men det er tydeligvis en alminnelig oppfatning i bygda at han var fullblods nazist, og at det derfor (uthevet her) var klart for ham hva slags folk han kjempet mot.»

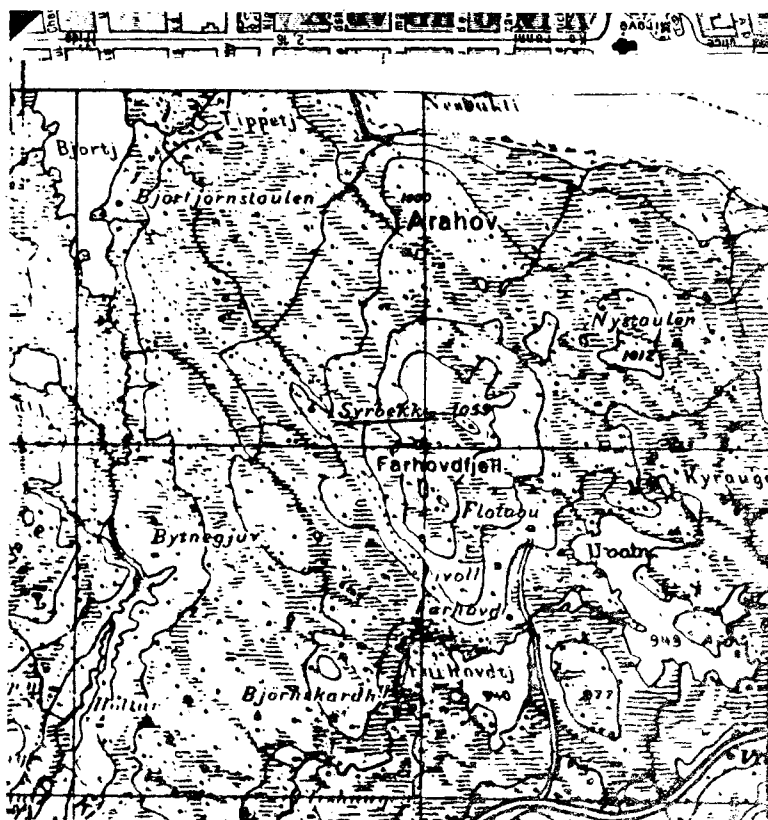
Det må være ubehagelig i dag for herr redaktør Hasselknippe å lese sitt ovenstående fryktelige sammensurium, som jo røber en fundamental, faktisk og juridisk begrepsforvirring, for å si det pent...

Ikke desto mindre bygget dommen blant annet på dette grunnlag, som strider med forklaringene og med norsk rett, men ikke nok med det. Det strider mot avgjørende dommer, se således Rettstidende for 1945 side 693, hvor det heter i vedkommende lagmannsrettsdom:

«Retten finner imidlertid at de tiltalte ikke kan straffes for sitt forhold. Det gjaldt her å få fengslet en mann som de visste var våpensjef for en avdeling av Mil.org.»

På side 703 tar retten livet av alt soldateriet med følgende utvetydige bemerkninger, som Lognvikdommerne blant annet burde ha tilegnet seg:

«Mil.org. ble først mobilisert ved tyskernes kapitulasjon. Under okkupasjonen (Forts. side 8)

Kart over Syrebekkestøylen og Bortjonn, hvor sabotør Einar Skinnarland senket likene av L. Tronstad og G. Syverstad.

Oberst Sundlo: 40 år i Kongens trøye

BHAGAVAD GITA - -

(Forts. fra s. 1)

okkuperte område og omskapt dette til et rasesystem. De dannet selv de to øverste klasser, den prestelige og styrende klasse, og krig- og prinseklassen, mens de opprinnelige folk drev som kjøpmenn, bønder og arbeidere. Slik ble Indias kastesystem skapt, det som fremdeles overlever i lemlestet form idag. Ingen måtte gifte seg utenfor hans eller hennes egen kaste eller klassegruppe, og det var tilsiktet med det at erobrerne -- ariene, --, som dannet de øverste klasser, hvor deres forrang var understøttet ved religiøs sanksjon, skulle kunne bevare sin raserenhet.

Som en kjensgjerning lykkedes de aldri helt i dette, av den grunn at det var tillatt å gifte seg med kvinner fra kasten umiddelbart under deres egen, og på det vis ble ikke delingen fullstendig effektiv, og besøkende i India idag finner at i løpet av to og et halvt tusen år har det vært en avgjørt raseinnblanding som resultat av blod fra lavere kaste-grupper, representerte de underkuede raser, som langsomt har funnet veien oppover som følge av dette loppehull i kastelovene. Men ikke desto mindre er raseforskjellen mellom høykaste indere (som alltid tenderer i retning av mere ariske) og lavkaste indere i alle deler av India fremdeles skarpt markert.

Bhagavad-Gita er en lang filosofisk rolle ved bevaringen av kastesystemet siden den filosofisk behandler det problem som den ariske mann sto overfor hvis det brøt ut krig eller indre strid mellom to ariske stater eller innen den samme ariske familie. Å forråde sin egen familie, eller til og med å trekke sverdet mot en arisk felle, var en av de største forbrytelser kaste-hinduen kunne begå. Samtidig: hvis en arier forrødte sin arv ved å trekke sverdet mot sine slektninger gjennom griskhet eller av ondskap, hvorledes skulle de som ble angrepet forholde seg?

Bhagavad-Gita er en lang filosofisk debatt om dette emne mellom den prinselige Arjuna (med tilnavnet «Dovenskapens ødelegger» overensstemmende med sann arisk respekt for handling) og Gud Krishna (representerende den øverste gud Vishnu i menneskelig skikkelse). Debatten finner sted på slagfeltet ved Kurukshetra foran de to hærer, begge ledet av ariske kaste-hinduer. Arjuna, en av lederne roper til Krishna i kval, idet han spør om hvorledes det å drepe slektninger kan rettferdiggjøres, selvom disse slektninger har grepet til våpen mot ham. (Vi må dessverre holde oss til den engelske oversettelse):

*Krishna, Krishna, now as I look on
These my kinsmen, arrayed for battle,
My limbs are weakened, my mouth is parching,
The bow Gandiva slips from my hand,
I can stand no longer: Krishna, I see such*

Men ikke desto mindre er raseforskjellen mellom høykasteindere og lavkasteindere i alle deler av India fremdeles skarpt markert.

Omens of Evil!

What can we hope from the killing of kinsmen?

What do I want with victory, empire,

Or their enjoyment? O, Govinda, How can I care for Power or Pleasure,

When all these others, teachers, fathers,

Grandfathers, uncles, sons and brothers,

Husbands of sisters, grandsons and cousins,

For whose sake only I could enjoy them

Stand here ready to risk blood and wealth

In war against us?

Knower of all things, though they should slay me

How could I harm them?

I cannot wish it: never, never

Not though it won me the throne of three worlds,

How much the less for earthly lordship!

Krishna, bearing the prayers of all men,

Tell me how can we hope to be happy

Slaying the sons of Dhritarashtra? Evil they may be, worst of the wicked,

Yet if we kill them, our sin is greater,

How could we dare spill the blood that unites us?

Where is joy in the killing of kinsmen?

Foul their hearts are with greed, and blinded:

They see no evil in breaking of blood bonds,

See no sin in treason of comrades.

But we, clear-sighted, scanning the ruin

Of families scattered,

Should we not shun this crime, O Khrisna?

We know what fate falls on families broken:

The rites are forgotten, vice rots the remnant

Defiling the women, and from their corruption

Comes the mixing of castes, the curse of confusion

Degrades the victims and damns the destroyers

Of the killers of kinsmen: the ancient, the sacred, is broken,

Forgotten is the doom of the lost, without caste-rights:

Darkness and doubting and hell for ever.

What is this crime I am planning O Khrisna?

Murder most hateful, Murder of brothers!

Am I indeed so greedy for greatness?

Rather than this, let the evil children of Dhritarashtra

Come upon me with their weapons against me in battle

I shall not struggle, I shall not strike them.

Now let them kill me, that will be better.

Når man leser denne tale, «Arjunas sorg», blir en straks minnet om Håvamål. Ja, følgende linjer fra sagaene kunne faktisk godt ha vært med i Arjunas klagesang:

En øksetid, en ulvetid, når bror slår bror.

Vi ser således Arjuna, den edle krigerprins fortvilet over utsikten til å bryte blodsbåndene og kjempe mot sine egne slektninger og kastedemedlemmer. Men samtidig hadde de ariske soldater alltid plikt til å kjempe mot det onde, og også plikt til aldri å vise feighet. Når slektninger blir onde og selv ved sine gjerninger truer med å ødelegge rasen («vice rots the remnant, defiling the women, and from their corruption comes mixing of castes» — Arjuna), så hadde arieren plikt til å kjempe for å bevare rasen fra ulykke, og det er om denne siste plikt Krishna minner Arjuna, da den siste kaster sine våpen og sorgfull vender seg bort fra fienden:

«Hva er dette for svakhet?» spør Krishna Arjuna. «Det er deg ikke verdig. Er det da uten grunn at menn kaller deg fiende-ødeleggeren? Ryst av deg din feighet, Arjuna og møt dine fiender.»

«Skjønt du betrakter denne kamp som en synd mot din kasteplikt, så er det intet edlere for en kriger enn rettferdig kamp mot dem som vil gjøre ondt. Lykkelige må de krigere være som kjemper i slik en kamp, det åpner dørene til himlen for dem.»

«Skulle du nekte å kjempe denne rettferdige kamp, så vender du deg bort fra din klare plikt. Du vil bli en synder fordi du ikke har forsvart det riktige og vil bli vanæret. Gjennom alle tider vil ditt navn bli nevnt som ondt.» (Vi tenker her på Edda: Et jeg vet som aldri dør, dommen over hver en død.) For en mann av ære er dette en skjebne verre enn døden. Krigsgudene vil beskyldte deg for feighet, og dine fiender vil bak-tale deg.»

Den religiøse - -

(Forts. fra side 1)

bels tårn: «Gudene er døde og menneskene løper forvirret omkring som herreløse hunder.» Eller les bøkene Huxley og Orvil har skrevet, hvor de bekrefter om dyret i menneskeskikkelse, automaten og den hjernevaskede robot. Gudløshetens apoteose.

Og det forferdelige er at store deler av den såkalte kristne verden med åpne øyne forkaster og nekter alle åndelige religiøse verdier, håner Guds eksistens. Man sier: Det er ingen Gud, la oss sprengte båndene og kaste repene av oss.

Sammen med denne gudløshetsepidemi går da også en uhyggelig nedvurdering av de moralske verdier og normer. Et blikk på systempresen i alle land er nok til å bli overbevist om dette. Og som dominerende undergangstrekk møter vi overalt angsten, frykten. Frykten for å leve, angsten for morgendagen og de stadige kriser. Intet under at det er kø ved de mange psykiatriske klinikker, for hele verden er blitt et galehus.

Og den organiserte kirke, ligger den i dag på et høyt sted i folkenes bevissthet? Har den et sterkt, et kløvende ord i det stridende liv? Nei, dessverre.

«Men dø i denne kamp og du vil vinne himlen. Seir og du vil glede deg over jorden. (Påny blir en minnet om et lignende syn hos vikingene i deres tro på Valhal som belønning for dem som dør i kamp). Stå opp nu, sønn av Kunti, og bestem deg for å kjempe. Vær klar over at smerte og glede, seir og nederlag alt er ett og det samme. Det er ikke resultatet som er betydningsfullt, men hva en gjør — den edle gjerning. Husk dette og du vil ikke begå noen synd.»

Og slik fortsetter Krishna gjennom omkring 700 vers, idet han forklarer ikke bare Arjunas eget personlige problem, men også hele universets natur, mens Arjuna, arieren, som er lik den middelalderiske ridder, lytter til Krishna, og tilslut i Bhagavad-Gita går med på å kjempe, idet han forstår at hans plikt som kriger er å forsvare sin kaste, og å forsvare den ved å drepe dem som vil ødelegge den, selvom de selv skulle tilhøre kasten. Det å drepe har ingen betydning i og for seg, forklarer Krishna også, fordi alt som har betydning i livet er den riktige identifisering av individet med Atman — den evige makt eller styrke i individet, i rasen og gjennom hele universet. Bare ved å akseptere pliktene som hans rolle og situasjon pålegger ham, kan Arjuna håpe på å nærme seg mere det endelige ideal, som er identifikasjonen av seg selv med guddommen, universets herre. Og dette må Arjuna, som kaste-ariere gjøre ved å spenne sin bue til forsvar for sin rase, som i seg selv er en del av tingenes orden, en del av guddommen bak universet.

Det skyldes at kirken da mest det gjaldt fornektet sin herre og mester, suspenderte Guds lov og evangelium og gikk inn for mord på mennesker og en ufyselig menneskejakt, der de falske kirkeledere opptrådte som folkedommere. Nå slåss kirkemennene om pavens skjegg og huset er stadig splidaktig med seg selv.

Hvorfra skal da hjelpen komme? Vardevaktene sviktet i farens stund og nå under den større fare svikter de påny.

Den ukjente Gud bærer vi alle, enten vi vil eller ei, i vårt bryst. Men Gud er fortrent og fornektet, levestandard er alt, livsstandard er intet. Følgen er at den primære årsak til tvangsnevrosen er nettopp den fortrente, den bortkomne Gud. Og der hvor Gud er død og borte, der opererer lovløsheten, synden og ondskapsen som fyller tomrommet etter Gud. Dansken Piet Hein grukker: Teknokrati som menneskets herre er et framskritt til det verre.» Materialismens motsetning er kjærligheten, som ikke får råde for egoisme. Så blir det bolignød for kjærligheten, bortsett fra at man trekker bukser på noen kannibaler i Kongo. Nietzsche sa: Det var én kristen og han ble hengt opp på et kors. En realistisk pessimisme som det står til hin enkelte, til deg og meg å avsanne. Nå er tiden inne til å oppleve den religiøse virkelighet, kontakten med Gud. Vi følger med gjeterne til sluppen i Betlehem: Mitt hjerte alltid vanker i Jesu føderum, der samles mine tanker som i sin hovedsum.

For den som møter Jesus, han møter Gud. Guds tilgivende nåderike kjærlighet opplever vi i Jesus. Og lys er det vi alle trenger i denne mørketid.

Vår Herre han kommer til fattig og rik, det minste sukk han fornemmer, han hører i kjærlighet ravnens skrik og ingen av sine han glemmer.

Og så ber vi: Herre, gi oss en god jul, gi oss Ditt lys i denne mørke tid.

Amen.

Hans Egede Nissen.

— sammenlignet med vår tids perverterte og undergangsbetonte billedtale —

Bitre erfaringer —

(Forts. fra side 5)

toillatt,» så gamle Lovisa som eide og drev «Håkka» i min tid.

På «Grand» losjerte i 70-80 årene kaptein Schröder som senere ble postmester i Steinkjær. Hans oppasser fortalte meg at han møtte opp kl. 6 og vekket kapteinen som så straks pekte på skapet. Opppasseren tok frem flaska og slo i to glass og når de var drukket kledte kapteinen på seg og vandret så ut på Sannan for å herje med kompaniet.

Gamle Jonas fortalte hva slags klær hans tids soldater hadde hatt:

«Dem se — sa Jonas — at Vorherre gret da hain såg Jerusalem. Hadde'n sjet mæ i uniform villa'n ha storkauka!»

*

I 1903 hadde vi 48 dagers rekruttskole og 24 dagers bataljonssamling for 1., 2., 3. og 7. årsklasse. Folket jamret seg over de tunge og helt unødvendige militærbyrder og ute på Sannan en dag gikk jeg forbi ei kjærring som skulde og kalte meg «morder».

Alle sammen gledet seg derfor storligen da den forutseende utenriksledelse i 1904 erklærte at der ikke var utsikt til krig i vår tid. — Vi kunne derfor spare inn på de trykkende militærutgifter ved å sløyfe årets bataljonssamling, og dette ble også gjort. Neste år, 1905, lå vi inne fra mai til jul, da svenskene truet med krig. — Den forutseende ledelse hadde nok ikke forutsett dette.

*

Efter 1905 hadde vi atter det gamle gnålet om fattigdom, ruin og sløsing med statens midler. Politikerne kappedes om å love avrustning og evig fred, men tross alt gikk det fremover. På Sannan ble det bygget vakre mannskapsbrakker, hus for offiserene og spisesal for de menige, men øvelsestidens lengde ble den samme: 48 dagers rekruttskole og 24 dagers bataljonssamling som fra 1911 av gikk over til å hete regimentssamling. Pr. 1. januar 1911 fikk vi nemlig ny hærordning med divisjoner og regimenter og vi offiserer innbilte oss at vi nu også skulle få skikkelige våpenøvelser. Men der tok vi feil. —

Så skvatt vi ut av sengehalm den 1. august 1914 da det smalt av de første skudd i Verdenskrig I. Dengang hadde vi som statsminister Gunnar Knudsen (1913-20), som utenriksminister Nils Ihlen (1913-21) og som forsvarsminister general Holtfodt (1914-1919), folk av en ganske annen støpning enn den elendigheten som satt på disse ministerstolene i 1940. General Holtfodt f.eks. var en handlekraftig og særdeles intelligent mann som ikke leflet med si-

ne politiske motstandere. Han tvang sine krav igjennom ved stadige kabinetsspørsmål, engang ca. 10 på en og samme dag og han greide tilslutt å skaffe oss 90 dagers rekruttskole, hvilket må karakteriseres som et mirakel. Men til gjengjeld for dette bestemte Stortinget at regimentssamlingene skulle innstilles. — Det fikk da være måte på militarisme også, sa politikerne.

*

Den norske nasjon gikk naturligvis ut fra at Verdenskrigen var toppunktet av alt ondt og at noe slikt ikke kunne gjenta seg, så det var først efter krigens slutning at den gikk igang med å rive vårt forsvar helt i filler. Det ble atter 48 dagers rekruttskole og en tid også 24 dagers regimentssamling. Men fra 1924 — tror jeg — ble regimentssamlingen avskaffet for godt og kom ikke igjen i min tid. Jeg var sjef for Hålogaland Inf.regm. nr. 15 fra mai 1933 til april 1940, altså 7 år, men har aldri sett mitt regiment. Det var ikke et eneste år inne til øvelse.

Da jeg under krigen fortalte dette til noen tyske offiserer, fektet de ut med armene:

«Aldri inne til øvelse? De har på 7 år aldri sett Deres regiment? Men slikt er jo umulig!»

Joda. — Det var nok mulig. — I Norge. Det var nok ikke uten grunn at tyskerne kunne spasere gjennom vårt land på kryss og tvers i 1940. De hadde jo ikke annet enn skrope-lige rekruttavdelinger mot seg. Noen norsk feltutdannet hær så de aldri. —

*

Årene mellom de to verdenskrigene var en herlig tid for alle som ønsket vårt militære beredskap ondt. I disse årene kunne de boltre seg fritt og nesten uten motstand, for de var idealister og kjempet for humanitet, fred og en fornuftig anvendelse av statens midler. De var med andre ord av en ganske mer høyverdig type enn oss offiserer som ikke var annet en «gull- og sølvgalonnerte mordere» som plaget folk og ville ha krig. —

I mellomkrigstiden, i nedrivningstiden, sloss politikerne drabelig om å skaffe landet en annen hærordning. Hærordningen av 1911 var utmerket, men for dyr. Der måtte lages en som var billigere og generalstab ble satt i sving med å fabrikere hærordninger til 40-30 og enda færre millioner. Den endelige organisasjon kom som benkeforslag fra stortingsmann Thommesen av Frisiunede Venstre. Han reiste seg opp i Tinget og foreslo en hærordning som var billigere enn alle andre, og dette forslag ble så fluksens vedtatt. — Det kostet jo mindre. — Om det var brukbart spillet ingen rolle. Og en fortvilet Generalstab

ble satt til å utarbeide en hærordning til det beløp Stortinget hadde vedtatt. Slik fikk vi hærordningen av 1933 som i 1940 fikk anledning til å vise sin ubrukbarhet. —

I nedrivningstiden fant Stortinget på noe som het *fritrekning*. Det var for dyrt å kalle inn all tjenestedyktig ungdom til tjeneste så tredjeparten av rekruttene ble trukket fri. Det var folk som søkte om å slippe å bli fritrukket og komme på moen. — Departementet nektet dette. —

Det mest geniale i denne tids nedrivning var dog Stortingets beslutning om «*avskjed på redusert lønn*». Offiserene fikk beholde opp til 90 % av sin gasje hvis de ville søke avskjed! Slike offiserer skulde til gjengjeld gjøre en minimal tjeneste under våpenøvelser, men jeg har ikke hørt om noen som ble innkalt. 90 %! Bestemmelsen førte bl. a. til at der ved et regiment var 3 intendantar: Den virkelige intendant som arbeidet og hadde full gasje og 2 tidligere intendantar som ikke arbeidet, men hadde «*redusert lønn*».

Det vil forstås at en mengde offiserer søkte avskjed på «*redusert lønn*», så til slutt hadde vi ikke flere fastlønnede offiserer enn der var funksjonærer i Vinmonopolet. — Men Stortinget klarte også dette. Det utnevnte alle underoffiserer til offiserer og dermed var mangelen på offiserer avskaffet! Og nasjonen var så sløv at der ikke var mere krusning i den enn i en gåsedam i stille vær.

Hærordningen av 1933 var skrope-lig, men den fastsatte dog rekruttskolens lengde til 84 dager, men Stortinget saboterte i 4 år denne sin egen beslutning! I 2 år fikk vi 60 dager, i 2 år 72 dager og først i det 5. året ble det 84 dager. Stortinget hadde også vedtatt å oppheve fritrekningen, men saboterte også denne sin beslutning i 5 år, og det skal ikke glemmes at statsminister Nygaardsvold engang gjorde kabinetsspørsmål på at vi ikke skulle få de 84 dager Stortinget hadde vedtatt. Først i 1938 og 1939 fikk vi 84 dager. —

Disse år var triste år for forsvarets venner, så det vil ikke undre noen at jeg en dag satte meg ned og skrev en forestilling til departementet: Å kalle den norske ungdom ut i krig med den utdannelse og de våpen den nu har er ikke annet enn *mord*, skrev jeg. Og jeg satte tykk strek under *mord*. —

På denne skrivelse fikk jeg aldri noe svar, hvilket erregret meg, så da jeg sommeren 1939 var i Oslo gikk jeg opp til forsvarsministeren som dengang var Monsen, og sa:

«Der har i den senere tid vært adskillig forsvarsfiendtlig agitasjon på moen og i pressen. Der har vært delt ut forsvarsnedbrytende litteratur og jeg har innmeldt uvesenet

Bøker av interesse —

Fra kamptiden: Hitler med sin stab (Illustrasjon fra Kerns bok)

(Forts. fra side 2)

stamente på 60 boksider våger man ikke å la tale for seg selv, nei, det ofres hele 35 sider på to forord, et norsk av oversetteren, John Sanness, og et engelsk av Trevor-Roper. Førstnevnte vet formodentlig ikke nevneverdig om det han skal «forklare» leserne, men hans kostelige omtale av egen oversettervirksomhet kan det ha sin interesse å trekke frem. I motsetning til Sanness når det gjelder Hitler skal vi la ham tale for seg selv uten kommentarer: «Den oppgave å oversette Hitler byr på særegne problemer. Oversetteren må beherske sin lyst til å tjene som Hitlers frisor. Dårlig tysk godt oversatt blir dårlig norsk. Når oversettelsen forhåpentlig fyller dette krav, henger det også sammen med at den tyske originalteksten ikke er tilgjengelig (!). — Det foreligger imidlertid en engelsk oversettelse, og i andre land (!) har man da funnet det forsvarlig å legge denne til grunn.»

Professor Trevor-Roper, den kjente hetspredikant er av en annen type enn denne norske oversetter som på basis av en engelsk tekst kan uttale seg om Hitlers slette tyskkunnskaper. Han vet meg godt hva han gjør på alle dis-

til høyere myndighet uten at noe er blitt gjort. For meg ser det ut som om det er lovlig å tale nedsettende om vårt lands forsvar. Men når det er så, må vel jeg som offiser kunne tale forsvarets sak til mitt regiment uten å bli utskjelt. — Er ikke ministeren enig?

Nei — ministeren var nok ikke det.

«De må nemlig være oppmerksom på det, Oberst, at når De som regimentssjef taler til Deres regiment over De lindrig vold mot Deres underordnede. — Og det kan vi nok ikke tillate!»

Så gikk jeg.

Ute på gaten skulde folk olmt på oberstuniformen og oppe ved Majorstua sendte ramp spyttklyser i brystet på gardistene.

Tiden var moden.

Vi var vel skikket til å få vårt 9. april.

KONRAD SUNDLO.

se innledende sidene til Hitlers uttalelser. Han forsøker ganske enkelt å forfalske og å forvanske dem for å få dem til å passe inn i det autoriserte bilde av den selvopptatte, krigsgale verdensherobrer. Et eneste eksempel kan være tilstrekkelig til belysning av denne britiske «forklarer» av Hitlers tanker og mål.

Trevor-Roper skriver et sted bl.a.: «Det var ikke han (Hitler) som begynte krig, påstår han, det var de allierte, og det gjorde de ikke bare i 1939, men alt i 1933 — ved at de ikke på forhånd ville kapitulere for ethvert krav som ble reist med hjemmel i «det tyske folks fundamentale rettigheter.» Han holder nemlig fast ved at nasjonalismen hadde en naturlig og selvsagt rett til å erobre verden — —»

Hitler sier i følge opptegnelsene bl. a.: «Tyskland på sin side hadde ikke noe valg: Etter at vi først hadde erklært at det vi ønsket var omsider å samle alle tyskere i ett stort Rike og å sikre dem en virkelig uavhengighet — med andre ord, friheten til å leve sitt eget liv —, reiste alle våre fiender seg mot oss med en gang. Krigen ble uunngåelig — —»

Men selv om både Sanness' forord og Trevor-Ropers innledning forteller mere om disse herrers egen mentalitet enn om Adolf Hitlers, så forhindrer ikke det at mange sikkert vil anskaffe seg boken fordi den her gjengir den fullstendige tekst av de opptegnelser som tillegges Hitler, og som efter alt å dømme også er autentiske, selvom vi mistenker de engelske utgivere for å ha frisert Hitler en smule for å få frem det rette inntrykk av «vulgaritet og brutalitet».

For pussig nok synes selv den rabiate nazietr Trevor-Roper å være imponert av Hitlers åndelige kraft, selvom han prøver å skjule det med mange ord. Således sier han et sted rett ut at «å benekte Hitlers mentale kraft, å si — som noen gjør — at han ikke var annet enn en skumboble som tilfeldigvis ble hvirvlet opp av samfunnsomveltningenes sydende vannmasser — dette ser for meg ut som en fortvilet nødvergepositur.»

Og når Trevor-Roper kan si dette, så kan vel alltid vi tillate oss å være enige.

Dramaet på Syrebekkstøylen

(Forts. fra side 5)

har virksomheten vesentlig bestått i organisasjon, soldat-utdannelse, etterretningstjeneste og endel sabotasjeaksjoner.»

«Medlemmene bar herunder ikke uniform eller kjennetegn. De bar heller ikke sine våpen åpent. De har følgelig heller ikke hatt rettigheter som soldater etter Landkriksreglementets artikkel 1.»

Jeg har tidligere påvist at det var to for brødrene Lognvik ukjente sabotører som falt i Syrebekkstøylen. De opptrådte ingenlunde som soldater, men som illegalister på eget ansvar! Professor Tronstad var på høyere hold i England på det innstendigste advaret mot sitt tiltak på okkupert territorium. Hans myndighet her var lik null vis a vis Haagerkonvensjonen.

I Lognviksaken ble hevdet i strid med faktum og norsk og internasjonal rett at en lensmann på okkupert område og som bortføres av ukjente ikke har rettens vern. Dette har heller ikke hans bror som vil hjelpe ham.

Eksemplene på norsk politisk rettspraksis kan forfleres. I den politiske sak mot fru Alvilde Knutson Fiane ble hun straffedømt blant annet fordi hun ville ha oppklart mordet på sin ektemann! Hennes bestrebelser i denne retning medførte ikke uleilighet for noen. Jeg vil be leseren om å lese de siste setninger omigjen. —

Lognvik-lagmannsretten besto av: Lagdommer Børøe, (administrator), sorenskriver Munthe, og sorenskriver Langeland. Lagretten (de ti med det friske blikk som ekspedisjonssjef Carl Platou alltid kalte lagretten under forelesninger): Bygningsarbeider H. Børresen, Skien, lærer Johs. Steinsrud, Gvarv, Fru Anna Schønhaug, Notodden, småbruker Hans Blomstadli, Drangedal, landhandler Olav Jore, Dalen, disponent Herm. Hansen, Skien, bonde H. H. Brenne, Bø, formann Harry Durang Cordtsen, Notodden og sjåfør Karl Gundersen, Statthelle.

Riksadvokat Aulie fulgte rettsforhandlingene fra først til sist...

Det kom fra sabotørhold endel forklaringer om at det naturligvis ikke var meningen å drepe lensmann Lognvik. Her uttalte forsvareren, h.r.-advokat C. A. Torstensen det i virkeligheten uimotsigelig riktige: Det ble sagt at Torgeir Lognvik skulle få lov til å leve, men Einar Skinnarland hadde ordre til å likvidere ham, hvis det ble aksjon. Og Torgeir måtte gå ut fra at det ville bli aksjon, når lensmannen i bygda var tatt til fange, sa Torstensen, ifølge Vardens referat 24. september 1947. —

Torgeir Longvik syntes lag-

rettens avgjørelse var den verste han hadde hørt. Hvis han virkelig hadde ment å slå noen ihjel, måtte han ha tatt fatt på Jon Landsverk som på falske premisser hadde lokket ham opp i bakholdet.

Etter det han hadde hørt om folkerett var okkupasjonsmakten den lovlige myndighet i et okkupert område, og Torgeir Lognvik ville gjerne ha rede på av juristene, hvem som egentlig var de lovlige myndigheter?

— Fungerende Lagmann Børøe viker unna denne saks tabukompleks og sier at dette spørsmål får en heller komme inn på i en annen sak! (Om Torgeirs medlemskap med videre).

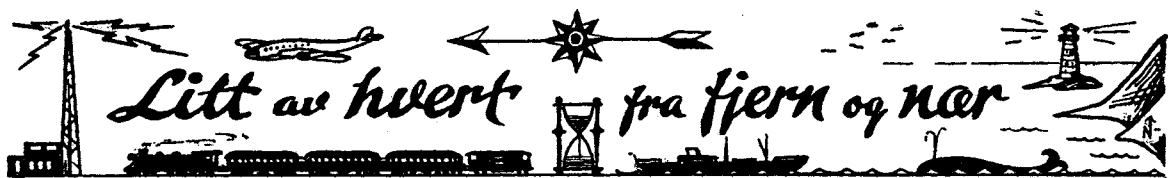
Torgeirs spørsmål var midt i blinken. Den mangfoldige prof. Frede Castberg skriver i Statsvidenskabelig Tidsskrift 1946, side 256 om Londonregjeringens myndighetsutøvelse at den må bedømmes ut fra Landkriksreglementets regler for okkupasjon. Hans uttalelser er gjengitt i prost A. E. Hedems bok: «Historieforskning og rettsskandale», s. 17:

«Disse prinsipper for okkupantens rettsstilling utelukker at landet lovlige regjering fra sitt oppholdssted utenfor det okkuperte område kan gi lover av et hvilket som helst innhold med bindende virkning for det okkuperte områdes befolkning. Den kan ikke gi lovregler som forbyr befolkningen å etterleve bestemmelser som okkupasjonsmakten har vært berettiget til å utferdige. Den er som alminnelig regel overhodet uskåret fra å endre den rettsorden som det er okkupasjonsmaktens plikt å opprettholde». — Han kunne her ha tilføyet, skriver herr. Hedem: «— og som det også er den hjemmeverende befolknings plikt og rett til å respektere».

Forsvareren, advokat Torstensen, var antagelig klar over at dersom han hadde utviklet disse sikre rettssetninger for å klarlegge at mennene i forsvinningsdrakter ikke var lovlig myndighet — ville saken blitt ubehagelig, hvis man forstår hva jeg mener. Lagmann Børøes rettsbelæring om at sabotørene representerte norsk myndighet og at kidnapping (og eventuell likvidering) var rettmessig, motstand mot var urettmessig, hvis det da ikke forelå noe så rart som innbildt nødverge — alle disse tilsynelatende juridiske bemerkninger virker besynderlige på den leser, som kjenner til den konjunkturbetonte gehalt.

Hadde da ikke lagmannsrettens rettslærte medlemmer spandert på seg et lite blikk i lov og rettslære, for eksempel i professor Jon Skeie's «Landsvik», side 40 og 41?

Åpenbar unnlattelse av å sette seg inn i hva denne sak gjelder og dens uhyggelige villed-

HJELPEREN I NØDEN

I de tre uker som fulgte på Kennedy's Berlinerklæring, steg vår NATO-herre USA's utførsel til øst-blokklandene med 800 prosent til 6,3 million dollars. Av disse faller 2,4 millioner dollars på jernbanemateriell til Bulgaria, 1,7 millioner dollars på syntetisk gummi til Sovjetsamveldet, Polen, Ungarn og Romania, 107.000 dollars på industriutstyr for Sovjetsamveldet og 35.000 dollars på kjemikalier. Til dette råtne USA er det fremdeles nok av nordmenn som har tiltro!

«JUNGES EUROPA».

(PNJ) 4. november ble bevegelsen «Junges Europa» stiftet i Froschhausen i Südhessen. Bevegelsen vil på ny intensivere Europatanken og føre den tilbake til sin opprinnelige mening etter at

ning av almenheten for en eventuell kommende okkupasjon — gjør den gale Lognvikdom aktuell, ikke bare som justismord og fornektelse av klar nødvergerett — men som folkefiendtlig, landsskadelig og lovstridig lære under en ny besettelse — med mindre gemtylighet, tross alt, enn den tyske.

Professor Skeie skriver: «Okkupanten har en uomtvistelig rett til å forby enhver handling som utsetter hans militære stilling for fare. Han kan i dette øyemed gi særegne militærlover for området, organisere sitt eget politi, og opprette egne domstoler. Og han kan blant annet nekte all forbindelse med utenverdenen.»

«II. Landets regjering kan ikke med rettsvirkning gi kontraorder mot de forskrifter som er oppstilt i Haagerkonvensjonen, eller som okkupanten har gitt med hjemmel i denne.

... Men en mann kan ikke straffes fordi han ikke har lystret en motstandsparole.»

«Okkupanten overtar den nasjonale regjeringens administrasjon. Men han skal, som nevnt, la de gamle lover gjelde i den utstrekning det er forenlig med krigsformålet. En forstandig okkupant lar de nasjonale tjenestemenn (i den sivile administrasjon, i domstoler, i kirke og skoler) fortsette, så lenge de ikke viser tegn til sabotasje... Men det kan hende at en av landets egne borgere påtar seg den i regelen utakknemlige oppgave å fortsette tjenesten. Han kan ikke bare av den grunn dømmes for landssvik. Han må dømmes etter sine handlinger. Det kan vise seg at han har gjort sitt folk en velgjerning». (Fortsettes.)

den er kommet i miskreditt gjennom Strassburg-parlamentarikerne de Gaulle og andre politikere og er blitt forfalsket. «Junges Europa» bruker solkorset som merke. Et utførlig prinsipielt program blir nå utarbeidet. Bevegelsen har nær tilknytning til den belgiske MAC. Interesserte kan henvende seg til Kurt Kohl, Langenhagen/Hannover, Hindenburgstr. 28.

Führer-Befehl

DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG forteller at bundesinnenriksminister Höcherl talte så lavt og utydelig på et møte, at Adenauer grep inn og ropte: «Snakk høyere og mest mulig høytysk!»

MUHAMEDANERE I OAS

(PNJ) I en kunngjøring for kort tid siden tok OAS avstand fra den utbredte mening at det bare var europeere med i undergrunsbevegelsen. Tvert imot blir antall muhamedanere som slutter seg til OAS stadig større. Flere aksjoner, således attentatet mot den gaullistiske funksjonær Ouamri, er således gjennomført av muhamedanere innen OAS.

TIDENE FORANDRER SEG

Keiser Hirohito ble under

Dødsdans —

(Forts. fra s. 4)

om kaster han Lilly fra seg på veien og er med to store sprang oppe på førersetet. Likvognen raver og humper bakover, velter en gravsten, knuser den langaktige blå pakken, men tilslutt kommer den ut og suser vekk med en fart som en brannvogn. Langsomt kommer den tykke til seg selv og kan tenke seg om med litt fornuft. Hvorfor lot man ham kjøre avsted slik? Hvorfor skjøt man ikke etter ham? Kanskje de ikke ville lage noe bråk siden radioen hele dagen manet til ro. Men sjefen er det slutt med. Synd på ham. Akkurat nå, to minutter på tolv måtte det hende. Nå, jeg kan ikke gjøre mere for ham. Det beste er vel å holde munn.

Det er imidlertid ingen som spør ham om noe da han bringer likvognen inn i garasjen. Heller ikke skrammene legger noen merke til. Man har andre bekymringer nå. (Fortsettes.)

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW TANNINNSETNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

den britiske prinsesse Alexandras besøk i Japan tildelt hosebåndsordnen. Noen uker etter krigsutbruddet i 1942 ble han høytidelig fratatt både rangen som britisk feltmarskalk og hosebåndsordnens ridderverdighet, sammen med Bath- og Victoria-ordnen. — Kanskje det snart kunne være på tide at også Quisling fikk igjen sine britiske ordner post mortem?

USA's NESTE PRESIDENT?

En gallupundersøkelse som det amerikanske blad HUMAN EVENTS har foretatt viser at hvis det republikanske parti idag skulle utpeke en presidentkandidat ville det bli senator Barry Goldwater. Han fikk 52,6 % av de avgitte stemmer, Nixon 30 % og Rockefeller 17,4 %. I en lignende undersøkelse, som ble foretatt av NEWS i Indianapolis for et år siden ledet Nixon med 55,9 % — Goldwater hadde 27,9 % og Rockefeller 10,9 % så stemningen skifter hurtig i Gods own country.

Vi minner om bladpengene

for 1962. Hvis alle ordnet seg før jul i år, ville det være til lettelse for den enkelte og til glede for oss.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 20 - Oslo

Bergs Assuransebyrå

ALT I FØRSIKRING

Arbiersgt. 1 — 44 49 94

Averter i «Folk og Land»

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgiro nr. 10450.

Utgiver A/L Folk og Land